

steriet har fraveget sit første Standpunkt og vil gjøre Holdepladsen til en Station og fremdeles har fraveget Anlægssummen og de 6 Punkter og kun forlanger, at Beboerne skulle yde Jorden, forekommer det mig rigtignok, at det er en saa vidtgaaende Smødelommen, at man uden at gjøre sig Skrupler over Principerne dog kunde gaa ind derpaa. Jeg skal sige det ærede Medlem, at naar jeg udtalte, at her anbefalede vi en flet og ret Station, var det netop i Modsatning til en Holdeplads. Det har det ærede Medlem ikke været opmærksom paa. Jeg var meget vel bekendt med, hvad Ministeriet tidligere har hævdet, at det var kun en Holdeplads, men ikke nogen Station, det vilde have, og det var det, jeg udtalte, at det var kun en flet og ret Station, som Udvalget var enig om, og ikke nogen Holdeplads. Nu kan det ærede Medlem fra Ribe (Buss) maasse vel have Ret i, at tøve vi, til Provisoriet gaar over, dersom vi faae det, eller de Tilstande gaa over, som vi have, er det muligt, at Beboerne ogsaa kunne naae det uden Jord. Jeg vil tro, at der nok kan være nogen Udsigt til, at de saa kunne faae deres Station uden nogen Jords Afgivelse, men jeg henstiller, at naar Beboerne sige, at denne Jord kun betyder for dem 600 Kr., om det saa ikke vil være nok saa heldigt for dem selv, at de komme af med de 600 Kr. og faae deres Station og ikke vente i en uoverskuelig Fremtid, til Provisoriet og de nuværende Tilstande gaar over.

Formanden (Berg): Vi leve ikke under et Provisorium. Jeg kan ikke tillade at forudsætte, at vi faae noget.

Th. Nielsen: Ja, jeg skal ikke indlade mig videre derpaa, fordi det er afskaaret mig, men skal dog bemærke, at vi leve under politiske Tilstande, som ikke ere meget frugtbare, hverken for det Ene eller det Andet, og som der ikke er synderlig Udsigt til ville faae Ende i en nær Fremtid. Jeg gjentager altsaa, at efter min Opfattelse er der ingen Tvivl om, at Beboerne i den Henseende ville være heldigst stillede ved at faae en Station nu, selv mod Afgivelse af Jord. Naar det ærede Medlem fra Frederiksborg (Dinesen), som i den Henseende er enig med det ærede Medlem fra Ribe (Buss), mente, at vi skulde ikke forhaste os nu, og at det var et underligt Hastværk, man havde, vil jeg dog dertil sige, at det var allerede i 1880, at de 500 Beboere kom med deres Andragende. Det er da ikke Hastværk. Skal det kaldes Hastværk, maa jeg mene, at det ærede Medlem ingen Tids-

opfattelse har, naar man efter 5 Aars Forløb endelig naaer saa vidt, at man kan have Udsigt til, at denne Station bliver anlagt. Jeg har ikke det Tidsbegreb. Jeg finder ikke, at der er noget Hastværk deri, idet der er vexlet den ene Skrivelse efter den anden mellem Ministeriet og Finantsudvalget og forefaldet Udtalelser og kommet Andragender o. s. v. Altsaa, set fra Beboernes Standpunkt, er der ingen Tvivl om, at det vil være det Heldigste, at de faae Stationen nu. Det er ogsaa deres egen Dom. Der kunde derimod være Spørgsmaal, om vi dermed ødelagde noget Andet, om vi dermed ødelagde en Regel eller slog ind paa en Vej, der kunde drage andre Følger efter sig, navnlig skadelige Følger for andre Egne. I saa Henseende kan jeg i Hovedsagen henholde mig til, hvad det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bojzen) har fremhævet, og jeg skal minde det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Buss) om, at der er et Ordsprog, der siger, at der er ingen Regel uden Undtagelse. Ja, et andet Ordsprog siger, at Undtagelsen stadfæster Regelen, saa det faar man lade gjælde i dette Tilfælde. Vi maa her erindre, som jeg allerede har mindet om, at det er ikke erkjendt fra Statsbestyrelsens Side, at der absolut skulde være en Station, altsaa, den har et Ord at tale med. Naar det erkjendes fra alle Sider, maa Jernbanebestyrelsen ogsaa erkjende, at saa skal Landet heller ikke bidrage Noget dertil, deri er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem. Naar han fremdeles fremhævede, at der endnu var private Baner eller Banestumper paa Statens Grund, hvor Beboerne maatte betale for at kjøre ind, forstaar jeg egentlig ikke, at det har Noget med denne Sag at bestille. Jeg kan ikke forstaa, at der er nogen Lighed derimellem. Her er ikke Tale om, saa vidt mig bekjendt, at der er nogen Privat, der skal betale for at kjøre ind, fordi de Paagjældende afgive Jord. Var der det, var det en anden Sag. Altsaa, Alt vel overvejet, ser jeg ikke, at man kan have nogen Betænkelse ved det. Jeg vil sige, at skulde det være en Regel, der sloges fast, at nu skulde man allevegne afgive Jord, vilde det være uretfærdigt; thi der kunde være Egne, hvor det kunde komme til at koste de paagjældende Beboere enorme Summer. Der vil være Steder i Fremtiden, som der har været i Fortiden, hvor det erkjendes fra alle Sider, ogsaa fra Statsbestyrelsens Side, at der bør være Stationer. I saadanne Egne vilde det selvfølgelig være i høi Grad uretfærdigt, om man vilde forlange, at de Paagjældende skulde